

гроба. Става ми неприятно. Все пакъ азъ се сдържамъ и мълча.

А тя отново заприказва, че изходътъ отъ това положение е единъ: да се продаде кжщата. И упорито повтаря.

— Ще я продамъ, ще я продамъ! Ще имъ платя колкото сж похарчили за своята кжщичка и ще се махна.

— Глупости! — избухвамъ най-после азъ. — Не може да заключимъ старитъ въ кжщичката. Дори отъ наематели не може да искашъ това, а тѣ сж свои. Хайде да излѣземъ. Да идемъ у Янкови. Тогава нѣма да те дразнятъ. И за напредъ винаги въ празникъ трѣбва да правиме излети — това е изходътъ.

Но тя не слуша вече. Извънъ себе си, разтреперана, тя започва отново. Скарваме се. Гласоветъ звѣнтятъ. И двамата крещимъ и си мѣтаме бързи, нервни, зли погледи. Тя тръгва къмъ вратата. Но моя гнѣвъ търси изходъ и азъ скачамъ. Хващамъ я сърдито за рамото, блѣскамъ я защото тя се противи и викамъ.

— Непоносима жена! Непоносима!...

Тя, разтреперана отъ обида, избѣгва отъ стаята. Тича нагоре по стълбата.

Азъ оставамъ долу. Разхождамъ се нервно, пуша и мисля.

Искамъ да се успокоя и не мога. Следъ малко и азъ се качвамъ горе.

Тя плаче. Раменетъ ѝ потреперватъ. Азъ искамъ да ѝ кажа нѣщо. Но въ гърдитъ ми още не е стихналъ звѣрътъ на гнѣва. Самъ азъ още не мога да се успокоя и мълча. И за да не повторя грубостта, излизамъ отъ спалнята. Запушвамъ нова цигара. Гледамъ кравитъ и рѣдкитъ минувачи навънъ подъ спокойнитъ лжчи на залѣзващото слънце. Нищо не помага. Азъ вътрешно треперя. Сжщевременно чувамъ — тя шуми въ стаята, отваря се гардероба, тя навѣрно се преоблича.

Отново влизамъ при нея. Тя е облѣчена вече. Въ траурната дрѣха. Тѣнка и слаба като двацетъ годишно момиче.

— Слушай, Магда. Не прави така! Чакай да излѣземъ заедно.

— Не!

— Така мжчишъ и двама ни. Ще излѣзнешъ сама и ще ми отровишъ цѣлата вечеръ.

— Остави ме!

И тя приближава разплакана. Очитъ ѝ сж безъ искри, мжтни. Стои, гледа ме съ погаснали очи. Азъ отново я съжалявамъ. Чувствамъ своя деспотизъмъ, но не мога да не кажа: